

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Josefem Strakou ve věci

žalobce: **M. B.**
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Emilem Flegelem
sídlem K Chaloupkám 3170/2, 106 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 11. 2020, č. j. 162768/2020/KUSK,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný částečně změnil rozhodnutí Městského úřadu Černošice (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 2. 12. 2019, č. j. MUCE 76665/2019 OP/FiDa (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění zákona č. 285/2018 Sb. (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že jako provozovatel osobního vozidla registrační značky X

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.

v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla silničního provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem, když dne 5. 5. 2019 v 17:45 na parkovišti OC LIDL blíže nezjištěný řidič v rozporu s § 4 písm. c) zákona o silničním provozu nerespektoval místní úpravu provozu a stál s předmětným vozidlem v prostoru, který byl vyznačen zákazovou dopravní značkou B 28 (zákaz zastavení) a vodorovnou dopravní značkou V 12a (žlutá klikatá čára, která vyznačuje plochu, kde je zakázáno stání). Za uvedené jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Žalovaným provedená změna prvostupňového rozhodnutí spočívala ve vypuštění části týkající se zavinění a doplnění právní kvalifikace přestupku, kterého by se svým jednáním dopustil blíže nezjištěný řidič žalobcova vozidla.

2. Žalobce v žalobě namítá, že výrok napadeného rozhodnutí je nesrozumitelný a nepřezkoumatelný, jelikož žalovaný změnu prvostupňového rozhodnutí nijak neobjasnil a změněnou část žádným způsobem neoznačil ani jinak nespecifikoval. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí dále spatřuje žalobce v tom, že žalovaný nevypořádal jeho odvolací námitku týkající se nepřezkoumatelnosti uloženého správního trestu.
3. Žalobce dále namítá, že správní orgán I. stupně zahájil přestupkové řízení předčasně. Žalobce upozorňuje, že nebyla naplněna podmínka projednání přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu (*zjevně myšlen odst. 5 tohoto ustanovení – pozn. soudů*), jelikož správní orgán I. stupně začal daný přestupek projednávat pouhých 57 dní od doby, kdy se o jeho spáchání dozvěděl, tedy před uplynutím 60denní lhůty pro odložení věci ve smyslu § 76 odst. 1 písm. k) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění zákona č. 285/2018 (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). Podle žalobce měl správní orgán I. stupně učinit nejprve nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, a teprve tehdy, pokud by nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, věc po uplynutí 60 dnů od přijetí oznámení odložit. Žalobce má s odkazem na § 125g zákona o silničním provozu za to, že tato procesní vada je neodstranitelná, a proto ji správní orgán I. stupně nemohl zhojit tím, že po zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla vyzval žalobcem označeného řidiče k podání vysvětlení. Tento postup považuje žalobce za nadbytečný, jelikož případné vysvětlení řidiče vozidla by nemělo s řízením o přestupku provozovatele vozidla žádnou souvislost.
4. Žalobce dále obsáhle cituje z odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí (konkrétně str. 4-8 doplnění odvolání), přičemž namítá, že žalovaný tyto odvolací námitky přezkoumatelně nevypořádal. V odvolacích námitkách žalovaný argumentoval zejména tím, že ve věci nebylo provedeno žádné dokazování, a že mu byla v řízení odepřena možnost uplatňovat svá procesní práva.
5. Žalovaný se žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Ve vyjádření k žalobě uvádí, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně vypořádal veškeré odvolací námitky. Žalovaný připouští, že správní orgán I. stupně rozhodl o odložení věci skutečně o tři dny dříve, než uplynula 60denní lhůta podle § 76 odst. 1 písm. k) zákona o odpovědnosti za přestupky, nicméně má za to, že uvedené pochybení bylo napraveno následnou výzvou údajného řidiče žalobcova vozidla k podání vysvětlení.
6. Žalobce v replice opakovaně namítá, že předčasné odložení věci nemohl správní orgán I. stupně napravit následným „alibistickým“ pokusem o zjištění totožnosti pachatele

přestupku.

II. Skutková zjištění ze správního spisu

7. Ze správního spisu soud zjistil následující relevantní skutečnosti:
8. Správní orgán I. stupně obdržel dne 6. 5. 2019 oznámení o podezření ze spáchání shora popsaného přestupku blíže nezjištěným řidičem. Přílohou oznámení jsou tři fotografie osobního vozidla registrační značky X stojícího vedle zákazové dopravní značky B 28 (zákaz zastavení) na ploše označené klikatou čarou, tj. vodorovnou dopravní značkou V 12a (srov. přílohu č. 3 a 8 vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, ve znění vyhlášky č. 84/2016). Součástí správního spisu je rovněž výpis z registru vozidel, podle kterého je provozovatelem daného vozidla žalobce.
9. Dne 13. 5. 2019 správní orgán I. stupně vyzval žalobce k zaplacení částky 500 Kč a zároveň jej podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu poučil o možnosti sdělit ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení dané výzvy údaje o totožnosti řidiče vozidla. Žalobce na tuto výzvu ve stanovené lhůtě nereagoval.
10. Usnesením ze dne 1. 7. 2019, č. j. MUC 42335/2019 OP/FiDa, správní orgán I. stupně věc podle § 76 odst. 1 písm. k) zákona o odpovědnosti za přestupky odložil s tím, že do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
11. Dne 1. 7. 2019 vydal správní orgán I. stupně příkaz, č. j. MUC 42342/2019 OP/FiDa, jímž uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Proti tomuto příkazu podal žalobce odpor, v němž uvedl, že vozidlo na parkovišti zaparkoval pan M. G., nar. X, bytem X, přičemž namítal, že správní orgán I. stupně odložil věc předčasně. Odpor byl správnímu orgánu I. stupně doručen dne 1. 7. 2019.
12. Správní orgán I. stupně poté podle § 137 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění zákona č. 176/2018 Sb. (dále jen „správní řád“) zaslala žalobcem označenému řidiči výzvu k podání písemného vysvětlení. Tato závilka se však vrátila správnímu orgánu I. stupně zpět. Jako důvod nedoručení je na obálce zaškrtnuta kolonka „*UPU IB Circular No 71 of 28. 04. 2014*“ (*oběžník mezinárodní kanceláře Světové poštovní unie č. 71 ze dne 28. 4. 2014 – pozn. soudu*).
13. Správní orgán I. stupně poté žalobci oznámil, že nenařizuje ústní jednání, neboť to není nezbytné ke zjištění stavu věci, a zároveň jej poučil podle § 36 odst. 3 správního řádu o právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a podle § 80 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky o možnosti žádat nařízení ústního jednání. Žalobce těchto práv ve stanovené lhůtě nevyužil.
14. Dne 2. 12. 2019 vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí, v němž uvedl, že žalobcem označeného řidiče se nepodařilo kontaktovat, a proto je za přestupek odpovědný žalobce jako provozovatel vozidla. Při zjištění skutkového stavu vycházel správní orgán I. stupně především z oznámení o přestupku, přiložené fotodokumentace a výpisu z registru vozidel. Výši uložené pokuty správní orgán I. stupně odůvodnil tím, že protiprávním jednáním žalobce nedošlo k přímému ohrožení ostatních účastníků silničního provozu.

15. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém podrobně shrnul průběh přestupkového řízení, nicméně neuvedl žádný odvolací důvod. Na výzvu žalovaného následně své blanketní odvolání obsáhle doplnil.
16. Dne 20. 11. 2020 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, jímž částečně změnil prvostupňové rozhodnutí ve výrokové části týkající se uznání viny za spáchání přestupku tak, že vypustil část týkající se zavinění a právně kvalifikoval přestupek, kterého by se svým jednáním dopustil blíže nezjištěný řidič žalobcova vozidla. Žalovaný uznal, že postup správního orgánu I. stupně skutečně nebyl zcela správný, jelikož přestupek blíže nezjištěného řidiče odložil předčasně, nicméně shledal, že následujícím postupem své pochybení napravil. Žalovaný dále zdůraznil, že žalobce nevyužil svého práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, přičemž skutkový stav zjištěný správním orgánem I. stupně shledal za dostatečný.

III. Posouzení věci krajským soudem

17. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
18. Soud rozhodoval bez nařízení jednání, jelikož žalobce s tímto postupem souhlasil a žalovaný ani na výzvu soudu nesdělil, že by s tímto postupem nesouhlasil (§ 51 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Soud nepovažoval za nezbytné nařizovat jednání, neboť veškeré rozhodné skutečnosti bylo možno zjistit z obsahu správního spisu. Vady, k nimž by bylo nutné přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
19. V nyní posuzované věci správní orgán I. stupně uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, jehož skutkovou podstatu naplnil porušením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatel vozidla nezajistil, aby při užití jeho vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla silničního provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem, když blíže nezjištěný řidič v rozporu s § 4 písm. c) zákona o silničním provozu nerespektoval místní úpravu provozu a stál s žalobcovým vozidlem na zákazu zastavení. Ve výrokové části napadeného rozhodnutí (ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím) je zcela dostatečným a srozumitelným způsobem vylíčen popis skutkových okolností, v nichž je spatřováno porušení konkrétních pravidel silničního provozu, a jsou zde i uvedena všechna relevantní zákonná ustanovení. Neobstojí proto tvrzení žalobce, že výrok napadeného rozhodnutí je nesrozumitelný a nepřezkoumatelný.
20. Žalovaný na str. 3 napadeného rozhodnutí přesvědčivě vysvětlil důvody, pro které přistoupil ke změně výrokové části prvostupňového rozhodnutí co do výroku o vině, přičemž změnou část zvýraznil tučným písmem. Odpovědnost provozovatele vozidla za přestupek podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu je objektivní, a proto bylo namíste vypustit část výroku týkající se zavinění pachatele [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 23. 7. 2019, č. j. 1 As 318/2018 - 41, body 33 a 34]. Pokud je o změnu spočívající v doplnění právní kvalifikace přestupku, kterého by se svým jednáním dopustil blíže nezjištěný řidič žalobcova vozidla, soud konstatuje, že kvalifikace

konkrétního přestupku řidiče není nezbytnou součástí výroku o vině provozovatele vozidla, na rozdíl od kvalifikace protiprávního jednání odvíjejícího se od samotného užití vozidla v rozporu s dopravními předpisy (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 19. 8. 2021, č. j. 50 A 27/2020 - 37, bod 49). Takto provedená změna výrokové části prvostupňového rozhodnutí však nemá jakýkoliv vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, natož na jeho srozumitelnost a přezkoumatelnost.

21. Pokud jde o žalobcovu námitku, že žalovaný nevypořádal jeho odvolací námitku týkající se nepřezkoumatelnosti uloženého správního trestu, pak soud odkazuje na str. 4 napadeného rozhodnutí, v níž se žalovaný k zákonnosti uloženého správního trestu vyjádřil. Soud se zcela ztotožňuje se závěrem žalovaného, že uložení pokuty nevykazuje znaky nezákonnosti či nesprávnosti. Správní orgán I. stupně navíc při výměře pokuty správně přihlédl k tomu, že protiprávním jednáním žalobce nedošlo k přímému ohrožení ostatních účastníků silničního provozu, a proto žalobci uložit pokutu na samé spodní hranici zákonné trestní sazby [srov. § 125f odst. 4 ve spojení s § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu]
22. Nedůvodná je rovněž žalobcová námitka, že žalovaný nevypořádal jeho odvolací námitky uplatněné na str. 4-8 doplnění odvolání. Soud považuje za vhodné zdůraznit, že žalobce formuloval své odvolací námitky velmi obecně, a proto postačovalo, pokud na ně žalovaný na str. 4-5 napadeného rozhodnutí reagoval obdobně obecným způsobem. Žalovaný přesvědčivě vysvětlil, že správní orgán I. stupně při dokazování nijak procesně nepochybil, ani žalobce nezkrátil na jeho procesních právech. V průběhu přestupkového řízení byl žalobce řádně poučen o svém právu vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí i o svém právu žádat nařízení ústního jednání, čehož však ve stanovených lhůtách nevyužil. Správní orgán I. stupně nepovažoval za nezbytné nařizovat ústní jednání, a proto provedl dokazování mimo ústní jednání. K provedení dokazování pak došlo jednoduše tím, že předmětné listiny byly vloženy do správního spisu podle § 17 odst. 1 správního řádu (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2016, č. j. 2 As 33/2016 - 53, a rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 27. 10. 2020, č. j. 50 A 1/2020 - 19, bod 22). V takovém případě nebyl správní orgán I. stupně povinen zvlášť vyrozumívat žalobce o provádění důkazů mimo ústní jednání podle § 51 odst. 2 správního řádu, ani o provedeném dokazování vyhotovovat protokol podle § 18 správního řádu (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 3. 2013, č. j. 1 As 157/2012 - 40). Plně postačovalo, pokud správní orgán I. stupně učinil o vložení předmětných listin záznam do spisu (srov. § 53 odst. 6 správního řádu) a žalobce měl možnost se s těmito listinami seznámit nahlédnutím do spisu, o čemž byl řádně poučen podle § 36 odst. 3 správního řádu.
23. Soud se dále zabýval námitkou, že nebyla splněna podmínka projednání přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu, jelikož správní orgán I. stupně odložil věc týkající se podezření ze spáchání přestupku údajného řidiče vozidla předčasně.
24. Podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu „[o]becní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil **nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku**, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a
 - a) **nezahájil řízení o přestupku a věc odložil**, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo

b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno“ (zvýraznění doplněno zde i dále v textu soudem).

25. Podle § 76 odst. 1 písm. k) zákona o odpovědnosti za přestupky „[s]právní orgán, aniž řízení zahájí, věc usnesením odloží, jestliže nezjistí **do 60 dnů od přijetí oznámení nebo ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl**, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.“
26. Podle § 125g zákona o silničním provozu „[j]e-li zahájeno řízení o uložení pokuty za přestupek podle § 125f, nelze již zahájit řízení o přestupku pro stejné porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích. Řízení o přestupku lze zahájit, pokud se provozovatel vozidla zproští odpovědnosti za přestupek podle § 125f odst. 6.“
27. Z uvedeného vyplývá, že přestupek provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu lze chápat jako delikt subsidiární vůči přestupku řidiče vozidla. Až v případě, že není možné s určitostí zjistit řidiče vozidla, činí zákon odpovědným provozovatele vozidla za to, že svěřil řízení vozidla jinému a nezajistil, aby byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014 - 45, bod 22). Projevem subsidiarity odpovědnosti provozovatele vozidla je právě povinnost správních orgánů učinit nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a splnění jedné z alternativních podmínek podle § 125f odst. 5 písm. a) nebo b) zákona o silničním provozu.
28. Mezi účastníky není sporné, že správní orgán I. stupně nedodržel 60denní lhůtu ve smyslu § 76 odst. 1 písm. k) zákona o odpovědnosti za přestupky a věc odložil předčasně, a to 56. den ode dne přijetí oznámení o podezření ze spáchání přestupku (oznámení bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno dne 6. 5. 2019 a věc byla odložena dne 1. 7. 2019).
29. Jádrem sporu je otázka, zda mělo uvedené pochybení vliv na zákonnost zahájení přestupkového řízení vůči žalobci jako provozovateli vozidla [srov. § 125f odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu], resp. zda správní orgán I. stupně uvedené pochybení napravil svým následujícím postupem, když zaslal údajnému řidiči žalobcova vozidla výzvu k podání vysvětlení.
30. V posuzované věci je podstatná skutečnost, že žalobce sdělil správnímu orgánu I. stupně údaje o totožnosti údajného řidiče dne 1. 7. 2019, tedy po uplynutí 15denní lhůty stanovené ve výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, nicméně před uplynutím 60denní lhůty od přijetí oznámení o podezření ze spáchání přestupku, ve které jsou správní orgány povinny zjišťovat skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 12. 3. 2019, č. j. 15 A 130/2016 - 54, bod 22. a rozsudek NSS ze dne 14. 10. 2020, č. j. 6 As 199/2020 - 43, bod 15). Za této procesní situace bylo povinností správních orgánů učinit nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, a to i přesto, že řízení o přestupku provozovatele vozidla bylo již zahájeno vydáním příkazu ze dne 1. 7. 2019.
31. Soud nesouhlasí s právním názorem žalobce, že vadu spočívající v předčasném odložení přestupkové věci blíže nezjištěného řidiče by vzhledem k § 125g zákona o silničním provozu nebylo možno odstranit. Toto ustanovení správnímu orgánu neupírá možnost, aby své procesní pochybení učiněné před zahájením řízení o přestupku provozovatele vozidla náležitým procesním postupem zhojil [srov. např. rozsudky NSS ze dne 13. 1. 2020, č. j. 9 As 260/2018 - 21, bod 26, či ze dne 26. 5. 2020, č. j. 10 As 315/2018 - 32, bod 17, v nichž NSS naznačil možný postup správních orgánů, které před zahájením řízení

o přestupku provozovatele vozidla dostatečně nezjistily totožnost pachatele přestupku]. Dle soudu je nutno § 125g zákona o silničním provozu chápat v tom smyslu, že brání tomu, aby souběžně vedena řízení o přestupku provozovatele vozidla a řízení o přestupku pro porušení „stejně“ povinnosti řidiče vozidla, nikoliv však v tom smyslu, že by jednou zahájené řízení o přestupku provozovatele již navždy uzavíralo cestu k případnému zahájení řízení o přestupku řidiče (jak zjevně předpokládá žalobce). Jestliže je řízení o uložení pokuty za přestupek provozovatele ukončeno, pak tím překážka zahájeného řízení ve smyslu § 125f zákona o silničním provozu odpadá, a jestliže jde zároveň o ukončení bez meritorního posouzení, pak zároveň není založena ani překážka *res administrata* ve vztahu k samotnému přestupku, tudíž nic nebrání tomu, aby se otázka přestupku řidiče „znovuotevřela“. Proto dojde-li například k odložení věci blíže neurčeného řidiče, pak tím ve vztahu k tomuto řidiči nevzniká překážka věci rozhodnuté, a tedy není vyloučeno, aby vůči danému řidiči bylo v budoucnu zahájeno řízení o přestupku, jestliže by ve vztahu k němu vyšly později najevo nějaké relevantní informace (například údaje o jeho totožnosti). Jestliže by v mezidobí (tj. v době mezi odložením věci a získáním relevantních informací) již došlo k zahájení řízení vůči provozovateli, pak v takovém případě by se muselo nejprve rozhodnout o zastavení tohoto řízení podle § 66 odst. 2 *in fine* správního řádu (neboť § 86 zákona o odpovědnosti za přestupky neobsahuje zvláštní důvod pro případ odpadnutí důvodu řízení), přičemž okamžikem právní moci takového rozhodnutí (usnesení) by současně došlo k „procesnímu odklizení“ překážky podle § 125g zákona o silničním provozu, a tedy by byla otevřena cesta k zahájení řízení proti řidiči. Pokud však řízení vůči řidiči nakonec zahájeno nebude, je možno jej opět vést vůči provozovateli (pochopitelně s přihlédnutím k běhu promlčecí doby přestupku).

32. K obdobné situaci zčásti došlo i v nyní posuzované věci: Usnesením ze dne 1. 7. 2019 byla věc blíže nezjištěného řidiče odložena, čímž se ale nevytvořila překážka věci rozhodnuté, tudíž nebylo vyloučeno, aby se později (např. pokud by se objevily nové relevantní informace) proti danému řidiči zahájilo řízení o přestupku. Doručením příkazu ze dne 1. 7. 2019 došlo k zahájení řízení proti provozovateli (žalobci), čímž byla založena překážka podle § 125f zákona o silničním provozu, která sice bránila zahájit řízení proti řidiči a vést jej paralelně s již rozběhnutým řízením proti provozovateli (žalobci), nikoliv však tomu, aby byly prověřovány skutečnosti, které na případnou odpovědnost řidiče upozorňují. Proto obdržel-li správní orgán I. stupně ještě téhož dne odpor obsahující mj. sdělení o totožnosti údajného řidiče, pak mu běžící řízení proti žalobci nebránilo prověřit skutečnosti poukazující na identitu pachatele přestupku o porušení povinnosti řidiče. Správní orgán I. stupně proto postupoval správně, když na základě žalobcova sdělení o totožnosti údajného řidiče podnikl další kroky ke zjištění pachatele přestupku. Pokud by totiž tohoto potenciálního pachatele zjistil, mohl by postupem podle § 66 odst. 2 *in fine* správního řádu zastavit řízení vedené proti provozovateli (žalobci), čímž by současně odstranil překážku podle § 125f zákona o silničním provozu, díky čemuž by mohl zahájit řízení zahájit proti řidiči. Jak se však ukázalo, k zastavení běžícího řízení proti provozovateli (žalobci) ani nebylo nutno přistupovat. Správní orgán I. stupně se totiž pokusil o doručení výzvy na žalobcem uvedenou adresu údajného řidiče na Ukrajinu, nicméně zásilka s touto výzvou se vrátila zpět jako nedoručitelná. Jak přitom dovozuje judikatura, zaslání jediné výzvy lze považovat za dostatečné tehdy, jestliže provozovatel označí za řidiče osobu žijící v zahraničí, které se nepodařilo doručit zásilku s výzvou (srov. např. rozsudky NSS ze dne 5. 6. 2020, č. j. 4 As 450/2019 - 36, bod 23-24, nebo ze dne 29. 6. 2021, č. j. 4 As 329/2019 - 32, bod 36). Proto v okamžiku, kdy se správnímu

orgánu I. stupně vrátila z Ukrajiny zásilka obsahující výzvu k podání vysvětlení, byly v zásadě vyčerpány nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Tím došlo ke zhojení předchozího procesního pochybení správního orgánu I. stupně spočívajícího v předčasném odložení přestupkové věci blíže nezjištěného řidiče, a zároveň i k naplnění procesních podmínek k meritornímu projednání přestupku provozovatele [§ 125f odst. 5 zákona o silničním provozu ve spojení s § 76 odst. 1 písm. k) zákona o odpovědnosti za přestupky]. Za tohoto stavu již nebyl dán důvod zabývat se existencí překážky podle § 125g zákona o silničním provozu, neboť vůči údajnému řidiči nebylo řízení vůbec zahajováno, a tedy nic tedy nebránilo tomu, aby se pokračovalo v již běžícím řízení proti provozovateli (žalobci) a aby v něm bylo rozhodnuto meritorně.

33. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žalobce vycházel z mylné představy, že zahájením řízení vůči provozovateli se „nadobro uzavírá“ otázka odpovědnosti řidiče, a proto již není možno zhojit žádná procesní pochybení, k nimž v souvislosti s otázkou odpovědnosti řidiče došlo. To je chybná interpretace ustanovení § 125g zákona o silničním provozu, jehož smyslem je zamezit paralelnímu běhu řízení o odpovědnosti řidiče a provozovatele, a nikoliv zamezit prověření podstatných skutečností.

IV. Závěr a náklady řízení

34. S ohledem na výše uvedené soud podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl (výrok I).
35. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyl procesně úspěšný. Pokud jde o žádost procesně úspěšného žalovaného o přiznání náhrady nákladů řízení, pak soud odkazuje na závěry usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 - 47, podle něhož žalované správní orgány mají právo pouze na náhradu vynaložených nákladů, které přesahují jejich běžnou úřední činnost, jinak se náhrada nákladů procesně úspěšnému žalovanému správnímu orgánu zásadně nepřiznává. V nyní posuzované věci žalovaný předložil vyjádření k žalobě a zaslal správní spis, což nelze považovat za úkony, jež by vybočovaly z běžné úřední činnosti (do níž spadá i obhajoba vlastního rozhodnutí před správním soudem) a s nimiž by byly spojeny mimořádné náklady. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 8. prosince 2021

Mgr. Josef Straka, v. r.
samosoudce